

[Aksel Larsen.]

med at spille sorteper, og at befolkningen på en valgdag kan få lov at snakke med, og vi håber ikke, at den åbenbare valenhed, der har præget debatten i denne uge, skal betyde, at herrerne i USA har fået betænkkeligheder og har rådet de forenede danske Marshallpartier til at forliges om nedskæringen uden at friste valgets usikre chancer.

Det er sagt af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen udenfor tinget og af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard her i tinget, at det, det hele drejer sig om for dem og deres partier, er, om man skal have et kompromis mellem regeringen og de borgerlige partier før eller efter et valg, med eller uden et valg. Jeg tvivler ikke om, at det er spørgsmålet, men det belyser også den reelle enighed, og det belyser den vanskelighed, man har ved at nå til en reel afslutning på spillet med fordelte kort her i denne debat. Lad os dog i det mindste få en ende på den komedie, der nu et stykke tid har været spillet af regeringen og den såkaldte borgerlige opposition, men helst sådan, at nedskærings- og oprustningspolitikken lægges ud til vælgerens bedømmelse.

Viggo Stareke: Det spørgsmål, som optager befolkningen og aviserne så meget, spørgsmålet om, hvorvidt der skal være valg eller der ikke skal være valg, er for os ikke det afgørende. Det afgørende er, at det er livsnødvendigt for Danmark, at vi fører en anden og en rigtigere politik, og kan vi få den uden et valg, vil vi foretrække det fremfor et valg, som ikke fører til en anden politik.

Danmark og de fleste af Europas lande har nu i mange år forsøgt den såkaldte planøkonomi. Vil nogen i denne sal, bortset fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, påstå, at denne politik har ført til velsignelse, endsige til velstand? Den har simpelthen suget saften ud af Europa og bragt Europa i en livsfarlig international situation. Det, vi tilsigter, er ikke småreformer, små Annecy-ændringer hist og her, men det er en resolut, frisindet politik på retfærdighedens grundlag. Vi har fra vor side fastholdt denne politik, lige så længe vi har været repræsenteret i denne sal. Vi har gjort det, selvom vi stod alene, og nu, da vi er ved at få stort følge, er det en tilfredsstillende at vide, at vi holdt ud, selvom det er bittert at tænke på, at meget kunne have været vundet, om man i tide havde lyttet mere til os.

Efter valget i 1947 klargjorde vi vor stilling, en stilling, som vi har den dag i dag,

i erklæringen af 6. november 1947, som jeg med den højtærede formands tilladelse gerne vil citere:

„I anledning af forskellige henvendelser til retsforbundets rigsdagsgruppe om støtte til regeringsdannelse udtaler retsforbundet, at forudsætningerne for et frugtbart samarbejde er, at dette sker efter retningslinier, der frigør samfundslivet og skaber det retfærdighedsgrundlag, som sikrer demokratiet. Vi spørger derfor, om man vil samles om en politik efter følgende linier:

1) Eksportens frigivelse for at opnå bedst mulige eksportpriser og herigennem skabe grundlag for produktionsforøgelse.

2) Fri import af alle råvarer, der helt eller overvejende udgør råstoffer eller hjælpemidler for landbrug og industri, for herigennem at sikre de fordelagtigste indkøb. (Friliste).

3) Ophævelse af toldsætter, der fordyrer erhvervslivets råvarer og hjælpemidler og hjemmenes forbrug.

4) Vil man endvidere derefter i hurtigt tempo frigive importen fuldstændigt, afvikle restriktionerne og herved overflødig gøre rationeringerne?

5) Og vil man endelig for at hindre jordspekulation, for at fremme byggeriet, for at sikre landbrugets frihed og fremtid, for at fjerne en væsentlig årsag til de stadig tilbagevendende arbejdskampe og for at skabe sundhed for pengevæsen og orden i den offentlige økonomi gennemføre fuld grundskyld til afløsning af skatter på arbejde og forbrug?

På dette grundlag vil man finde retsforbundet rede til samarbejde.“

Retsforbundet vil til den ene side samarbejde med alle de værdifulde kræfter, som vil en retfærdig løsning af jordspørgsmålet, og til den anden side med alle de gode kræfter, der vil en frigørelse af erhvervslivet. Som en skibsstævn vil vi sætte skærpen ind mellem socialismen til den ene side og dem, der skaber socialister, til den anden side.

Vi har altid ført denne politik, dels i vore egne positive forslag, dels i vor modstand mod andres negative forslag, og vi har ikke nøjedes med at tale om socialliberalisme og staldhygiejne, men vi har omsat det i praktiske, veludformede lovforslag.

Efter forhandlingerne i statsministeriet den 18. september udsendte vi en erklæring, som jeg også gerne med den højtærede formands tilladelse vil citere:

„Formanden for retsforbundets rigsdagsgruppe udtaler, at han ikke har